

DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE

A magyarországi nagy- és kistőzsdetulajdonosok szakközlönye és értesítője.

A DOHÁNYGYÁRTÁS, ELADÁS, VALAMINT A HOZZÁTARTOZÓ CIKKEK SZAKKÖZLÖNYE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár fél évre 5 kor.

Kiadótulajdonos és felelős szerkesztő:

HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VI., Eötvös-utca 5.

hová az előfizetési összegek
— valamint a kéziratok küldendők. —

TARTALOM: A dohánygyártmányok drágulása. — A cigarettapapiros-cartell. — Vegyes hírek. — Árlejtési hirdetés.

A dohánygyártmányok drágulása.

Körülbelül egy évvel ezelőtt hoztuk javaslatba e helyen a dohánygyártmányok megdrágítását. Különböző okokból tettük ezt, amelyeket itt sorjában ismertetni, illetve ismételni akarunk.

Mindenekelőtt meg akarjuk állapítani, hogy a m. kir. dohányjövedék jogosan drágítja meg a dohánygyártmányokat, azaz kimutatni, hogy az árak felemelése ezidő szerint teljesen jogosult.

Ha nem tévedünk, már 16 éve mult, hogy a dohánygyártmányok árát utoljára emelték. Nem emlékezünk arra, hogy ez idő óta bármely fajtájú termék ára emelkedett volna, az árak általános felemeléséről pedig szó sem volt.

Azt kérdezzük tehát minden elfogulatlan embertől, létezik-e egyáltalán oly fogyasztási cikk, amelynek ára azóta nem emelkedett. És az árak emelkedését, mely a nyerstermékek és a munkabérek drágulása folytán állott be, manapság oly természetesnek tartják, hogy legkevésbé sem csodálkoznak a folytonos áremelkedésen.

Csupán azokkal az árucikkkel, amelyeket az állam gyárt, tesznek kivételt. Nem kérdik, hogy a nyersdohány, a munkabérek, a csomagoló szerek és ládák, szóval mindaz, ami a gyártáshoz szükséges, drágább lett-e, hanem csak a kincstárt látják, amely állítólag csak egy új adót vet ki akkor, amidőn gyártmányainak árát megfelelő módon fel-

emeli. Ez pedig téves, rendkívül helytelen felfogás. A méltányosan gondolkozó, objektív bírálónak mindenesetre be kell ismernie, hogy a dohánymonopólium egy nagy ipari vállalat, amelynél tehát teljesen közömbös, hogy a haszon, melyet ez a vállalat jövedelmez, részvényesek, magán emberek vagy pedig az állam zsebeibe folyik-e. Kérdés csupán az, hogy a fogyasztó kap-e a pénzéért megfelelő ellenértéket is, vagy nem.

Ami pedig e kérdést illeti, erre sem adhatunk tagadó választ, ha a méltányosságot tartjuk szem előtt. Alkalmunk volt Németország gyártmányait, ahol pedig tudvalevőleg a magánosok által üzött iparnak versenykülömböt kell folytatnia, a helyszínen tanulmányozni és ki kell jelentenünk, hogy a mi 10 filléres szivarunkat be nem cserélnők egy 10 pfennig szivarért, még kevésbé a mi H szivarunkat, amely 5 fillérbe kerül egy német 5 pfennig szivarért, egy regalitast vagy trabucot egy úgynevezett „importált” szivarért, amelyik ott drágább és sokkal rosszabb. Amit pedig Németországban cigarettának hívnak, azt előbb el kell szívni, hogy lássuk, hogy a mi 1 filléres cigarettánk ehhez képest mennyei élvezet. Természetesen van ott is egy két kitűnő gyártmány. De egészben véve a dohányost becsapják és pénzéért csak ritkán nyújtanak megfelelő ellenértéket.

Ha a fogyasztó nálunk a kiadott pénzért nem is kap tökéletes ellenértéket, midőn a dohányt, szivart és cigarettát véleménye szerint drágábban kell megfizetnie, mint ahogy

a magánipar szállítaná, úgy nem szabad arról sem megfeledeznie, hogy itt egy közvetve lerovandó adóról van szó, amelyet bármely alakban amúgy is fizetni kellene. Feltéve azt az esetet, hogy a dohánymonopólium csak félannyit jövedelmezne, mint amennyit tényleg hoz, akkor a hiányzó összeget más utonmódon kellene behajtani. A dohány illetőleg a dohánygyártmányok megdrágulása esetén, mindenesetre kizárólag a dohányost terheli nagyobb adó. Az ilyképen súlyosabban megterhelt dohányost tehát akkor tölthetné el elégtelenség, ha olyan árut kellene vásárolnia, amely árának nem felel meg. Természetesen akkor a vásárlónak nem szabad a hasznót szem előtt tartani, amelyet az államnak hajt, hanem csak az árut megbecsülni, amelyet kap. Az a körülmény, hogy az állam, amely óriási tőkékkel dolgozik, előnyösebben vásárol, sőt hogy neki a munkabérek és az alkalmazottak fizetései is jutányosabbak, mint a magános iparosnak, bizonyára itt a dohánymonopólium által elért nyereségnél is jelentékeny szerepet játszik. Az állam sem munkásait sem alkalmazottait nem fizeti képességeiknek és munka szolgáltatásuknak megfelelően. Igy pl. az egész nagybani — és detail elárusításért nem fizet tiz millió koronánál többet. Mennyit kellene a magániparnak keresnie, ha 60000 elárusító helyet akarna fentartani és több mint 100 milliónyi forgalmat akarna elérni. Egy oly árucikknél, mint a szivar és cigaretta, bizonyára négyszer annyit.

Ezek a megtakarítások pedig teljesen a fogyasztók javára szolgálnak. S jóllehet mi természetesen ellenségei vagyunk ennek az üzleti praxisnak, nyíltan be kell vallanunk, hogy az árak felemelése nagyobb költségteher céljára ez irányban nem csak kívánatos, hanem sürgősen szükséges is volna.

Végül még egyet arról a módról, ahogy ilyen új intézkedéseket a közönség tudomására hoznak. Mi tudniillik a sajtót a nyilvános vélemény kifejezésére alkalmas, oly fontos eszköznek tartjuk, hogy nem tudjuk megérteni, hogy a dohánymonopóliumról és annak intézkedéseiről szóló közlemények miért nem jutnak komolyabb és méltóbb módon az ol-

vasó tudomására, mint ahogy az jelenleg történik. Ha valami új fajtát hoznak be, vagy valami változás áll be, ezeket a közleményeket mindig gúnyos, tréfásnak szánt, izetlen hangon hozzák, ami közben a földolgról, a tárgyról magáról természetesen megfeledeznek. Azt hisszük, hogy a sajtó feladata a tömeget felvilágosítani, nem pedig, ahogy gyakran történik, a még mindig nem nagyon népszerű dohánymonopóliumnak neki esni és a dolgokba olyasmit belekeverni, ami nem oda tartozik. Tudvalevőleg a szivarról legkönnyebb rossz tréfákat gyártani. De a dohányjövedék is állandóan elköveti azt a hibát, hogy a sajtó egyes embereinek ad felvilágosítást, másokkal szemben viszont elzárkózik. És ez a körülmény is elősegíti a hajszát, mert ezt az eljárást annak kell tekintenünk.

A cigarettapapiros-kartell.

Pécsen át kapjuk a hirt, hogy a cigarettapapirgyárosok kartellt kötöttek, hogy — ismert minta szerint — magasabb árakat érjenek el.

Ha itt tényleg oly gyárosokról lenne szó, akik a körülmények kényszere alatt határoznák el magukat a fogyasztók és közvetítők kiadásainak nagyobbítására, akkor nem volna szavunk a dologhoz. Mert végre is, ha a nyersanyag, munkaerő és egyéb költségek emelkednek, akkor ennek természetes következménye, hogy a kész termény ára is felszökik. A jelen esetben azonban nem gyárosokról van szó, hanem, ahogy a kereskedők magukat nevezni szeretik, «papiros-konfekciósokról.» A papiros-konfekció pedig semmi egyéből nem áll, mint a teljes ívek felvágása kis lapocskákra s néha a papirnak feldolgozása hüvelyekké.

A cigarettapapírt franciaországban gyártják és semmiesetre sem osztrák gyártmány. Az Ausztriában Olaszországban csupán selyempapírt állítanak elő, amely cigarettapapírnak legkevésbé sem alkalmas. Ennek dacára gyakran felhasználják, sőt sok esetben mint francia papírt hozzák forgalomba. A cigarettapapiros megdrágítása Magyarországon és Ausztriában a legkevésbé sem indokolt, mert mindenekelőtt a papiros, t. i. a Franciaországból importált papiros ára számbavehetően nem emelkedett. Továbbá tudomásunk szerint a munkaerő, mely a papiros feldolgozásához szükséges, szintén nem lett drágább mint a legutóbbi években volt. Tehát a konfekciósok jobban mondva a nagykereskedők legfeljebb azt a körülményt hozhatják fel, hogy a reklámhirdetések, amelyekkel minden utcasarkot teleaggatnak, sok pénzt emésztenek fel.

Azonban a dohányárust egyáltalán nem érdekli, ha valamely gyártmányt nagyobb mennyiségben vásárolnak mert más gyártmányt is tart raktáron. Az úgynevezett gyáros a maga és gyártmánya részére csinál reklámot, nem pedig az elárusítónak. Ennek pedig egyáltalán közömbös, hogy mily gyártmányt ad el, milyent keres a fogyasztó, neki kizárólag a hasznot kell szem előtt tartania, amelyet egyik vagy másik gyártmány neki jövedelmez. Ha pedig a gyáros a maga papirosára óriási reklámmal felhívja a fogyasztó figyelmét, ez az elárusítóra nézve semmiesetre sem jelent nyereséget ellenkezőleg zavarja őt hivatásának gyakorlásában mert ő a maga részéről csak azokat a gyártmányokat kívánja eladni amelyeket akar és a melyek nagyobb hasznot hajtanak neki.

A cigarettapapiros mint fontos mellékcikk csupán 20 év óta áll fenn. Régebben ezt a cikket, mint olyat, nem ismertek. Nos és ebben rejlik az oka annak, hogy az itt jellemezett viszonyok még nem okoztak komoly konfliktusokat az elárusítók és a nagykereskedők illetve gyárosok között. A dolgok mai állása szerint olyan színezetű a viszony, mintha a dohányárusok a cigarettapapirkereskedőktől azért függnének mert egyedül és kizárólag az ő reklámjuk viszi a vevőt a trafikba. Ennek folytán megtörténhetne az is, hogy a gyárosok az árakat és az árusítási proviziókat úgy diktálhatnák, mint például a dohányjövedék teszi. S ennek folytán volt lehetséges, hogy a papirkereskedők most kartellt kötnek és olyan árakat követelnek, amint nekik tetszik. A becsapott fél pedig mindig a dohányárus. Mint mondtuk, eddig még alig volt ideje azon gondolkozni, hogy mily esztelen üzleti viszonyban áll a papirosnagykereskedőkkel és feldolgozókkal. A trafikosnak, aki szokva van utasításokat, rendeleteket, árfelemelést vagy leszállítást szakmájában természetesnek tartani, alig tűnik fel és nem mer ellenvetést tenni, ha egy kartell az ő megkérdezése nélkül, az ő eddig gyakorolt, rendkívül impraktikus üzleti eljárására spekulál. Szabad-e ennek tovább így folynia? A szegény trafikos örökösen kaparja ki az ő számokra a sült gesztenyét, anélkül, hogy ebből valami haszna volna?

Hiszen az valósággal égbekiáltó, hogy a trafikosok mily keveset törődnek a saját javukkal. Hogyan élhet meg a trafikos, mikor saját üzletében arra kényszerítik, hogy olyan árakat tartson raktáron, amelyeket a közönség — nem — amelyeket a gyáros kíván. Mikor egyetlen kereseti osztály, amely valamely árucikk gyárosától utasításokat fogadna el. Csak a trafikos táncol úgy, ahogy a gyáros fityűl. S ezért most is a cigarettapapir gyárosoknak, akik kartellt kötöttek, könnyű dolguk van. Egyszerűen felemelik az árakat és a trafikosnak, aki az árun egy csekélységet keres, dolga az áremelés miatt a fogyasztóval veszekedni. A trafikosoknak még ehhez sincsen szavuk?

Vegyes hírek.

Az új rendelet, mely a bérleszállításról szól, a földolgra vonatkozólag oly zavaros intézkedést tartalmaz, hogy azt kell feltennünk, hogy a fogalmazványba tévedés csuszott be. Mert lehetetlen, hogy *Dr. Wekerle* pénzügyminiszternek az lett volna az intentiója, hogy csak azoknak a trafikosoknak bérét szállítja le, amelyek az 1906. év óta birnak üzlettel. A szóban forgó rendeletben pedig annak végén az foglaltatik, hogy a bérfizetés illetve bérleszállítás csak azon trafikosoknak engedélyeztetik, akiknek üzlete 1906. óta áll fenn.

Minden esetre különös, hogy ezt a feltűnő hibát eddig sem a hivatalnokok, sem a trafikosok, sem pedig az újságok, amelyek ezt a rendeletet különféle kommentárokkal közölték, nem vették észre. Mert ha ez a passzus helyes, akkor nem jelent kevesebbet, mint hogy azon elárusítók, akik 1906. előtt is fennállottak, büntetésben részesülnek azért, mert üzletüket oly régóta folytatják és csupán azok részesülnek a bérleszállítás kedvezményében, akik egy, vagy két év óta exisztálnak. Mint mondtuk, a dolog rendkívül zavaros és komolyan nem vehető. Remélhetőleg azonban a szóbanforgó részt meg fogják változtatni.

Dohányárusok Lapja. Ily című a bécsi dohányárus szövetség által kiadott szaklap fekszik előttünk, amely feladatául tűzte ki az osztrák dohánykísárusok érdekeinek képviselését. Az eddig előttünk ismeretlen lapnak tartalmából látjuk a becsületes törekvést, hogy a trafikosoknak minden lehető módon használni akar. Az »Osztrák trafikosok központi szövetségének« fennállása óta, amelyet egy bécsi hirdetési ügynök a maga hasznára alapított, ennek időközben úgylátszik már megszűnt szakközlönyében, melynek címe »A dohánytözsde,« egyetlen oly cikket sem találtunk, amely olvasó közönségének hasznára lehetett volna. Vagy lehetetlen, utópisztikus vagy nevetségesen optimista ámitó cikkeket közölt, vagy pedig nagyzóló hangon irt teljesen logikátlan avagy valótlan szónoklatokat, amelyek arra voltak szánva, hogy más lapok átvegyék őket. Mi a magunk részéről ezt a lapot sohasem vetjük komolyan dacára a babérkoszorúknak, amelyek közleményeiben nagy szerepet játszottak.

Annál inkább örülünk tehát, hogy a »Dohányárusok Lapjában« laptársra lertünk, amelynek szerény fellépése is már jó hatást tesz. Találó módon tárgyalja a trafikosok ügyeit, ahogy ezt csak az tudja jellemezni, aki megkóstolta a trafikosok keserű kenyerét. Nem üz utálatos személy kultuszt, amelyre csak azok az emberek szorúlnak, akik más módon semmit sem tudnának elérni.

Az új vállalkozásnak folytonos erősödést, a szövetségnek is, és amint látjuk, igen kötelességtudó vezetőinek azt kívánjuk, hogy becsületes szándékait és törekvéseit a trafikosok fel is ismerjék. Akkor nyert ügye lesz!

Olvasóinkhoz. A pénzügyminiszter ismert rendeletének kiadása alkalmából, amely a dohánykisárusoknak az óhajtott vasárnapi munkaszünetet és bérleszállítást stb. biztosít, tehát a mi programmunknak, amelyért 15 éven át hűségesen küzdöttünk, diadalát jelenti, az ország minden részéből és a fővárosból is számos elismerő hangú üdvözetet kaptunk. Ha szerényteleneknek is tartanak bennünket, az igazsághoz hiven ki kell jelentenünk, hogy a kivivott csekély győzelem a mi fáradozásunknak köszönhető.

Egyuttal a hála eme megnyilvánulásait köszönettel tudomásul vesszük és biztosítjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a jövőben is fáradhatatlanul teljesíteni fogjuk kötelességünket és küzdeni fogunk jogaikért.

95734

1907.

Ajánlat.

A zombori m. kir. pénzügyigazgatóság részéről ezennel közhirre tétetik, hogy a felmondás folytán üresedésbe jövő zombori dohány és szivar különlegességi áruda kezelésének biztosítása végett zárt írásbeli ajánlatok útján 1907. évi szeptember hó 21-én délelőtt 10 órakor ezen pénzügyigazgatóságnál versenytárgyalás fog tartatni.

Az írásbeli zárt ajánlatok 1907. évi szeptember hó 21. napján délelőtt 12 óráig a zombori m. kir. pénzügyigazgatóság főnökénél (Zombor, Szent János-utca 1. sz. I. emelet) személyesen, vagy postán benyújtandók s a boritékon kitüntetendők; «Ajánlat a zombori áruda átvételére», külön a boritékon kitüntetendő: «Terhelve . . . korona készpénzzel, vagy . . . koronát érő értékpapírral.»

Az ajánlat tárgyát csak a különlegességi dohány és szivaranyag forgalom után járó eladási jutalék képezi.

A jogositvány elnyerésére annak lesz kilátása, ki erre alkalmasnak találta, a város forgalmas és megfelelő helyén levő helyiség áll rendelkezésre és aki százalékokban kifejezendő legkisebb eladási jutalékot követeli, mindazáltal a kincstár fenntartja magának azon jogot, hogy a versenyzők közül szabadon választ-hasson, miért is egyik ajánlattevő sem támaszthat igényt azért mert olcsóbb ajánlata el nem fogadtatott

A jelenlegi dohányárus forgalomban levő dohánygyártmányok árjegyzékében foglalt dohány és szivarok kicsinybeni, valamint a bélyeg és váltó úrlapok eladását is ez utóbbit 1½ tőzsdij mellet eszközölte s a különlegességi dohány és szivar gyártmányok forgalma után 3 százalék eladási jutalékot élvezett.

A dohány különlegességi és kisáruda 1906. évi forgalma a különlegességi dohány és szivar anyagot illetőleg 104188 koronát, a közönséges dohány és szivarnak kicsinybeni eladását illetőleg 7310 kor., végre bélyegben, bélyegzett váltó úrlapokban és fuvarlevelekben 76820 koronát tett ki.

A különlegességi dohány és szivaranyag a szegedi m. kir. dohányáruraktárból lesz beszedendő még pedig oly kötelezettséggel, hogy az anyagkészlet szállítására szolgáló ládákat vállalkozó a megállapított eladási ár megtérítése mellett átvenni köteles.

A különlegességi dohányárus a levelezésért anélkül, hogy neki bizonyos jövedelem biztosíthatnák, az árulásra beszerzett dohánygyártmányok értékösszegétől járó %_o-os eladási jutalékban részesül, mely jutaléka a szállítási és egyéb kezelési kiadások levonása után annak tiszta jövedelmét képezi.

Köteles leend a különlegességi árudára vállalkozó a dohány és szivar különlegességi árudát és azzal kapcsolatos dohány kisárudát 1907. évi november hó 1-én megnyitni s már ezt megelőzőleg a fogyasztási viszonyoknak megfelelő négy (4) napi tartalékkészletet 5000 korona értékben beszerezni és ezt folyton érintetlen teljességében fenntartani, ezenkívül a rendes szükséglet igényelte 2000 korona értékű anyagkészletet is beszerezni.

A pályázók kötelesek bánatpénz fejében a fent kijelölt csonkithatatlan dohányanyag készlet érték összegének megfelelő 10 százalékot azaz (500) szóval ötszáz koronát készpénzben, vagy állami biztosítékul elfogadható értékpapírokban a fentebb meghatározott nap déli 12 órájáig benyújtandó, egy (1) koronás bélyeggel ellátott, lepecsételt és sajátkezűleg aláírt ajánlatokhoz mellékelni.

Az ajánlatokban az áruda átvétele illetve kezelése esetén igénylendő eladási jutalék %_o-okban számmal és betűkkel tisztán kiírandó és az ajánlatokhoz egyuttal a magyar állampolgárságot, a magyar nyelv tökéletes bírását, polgári állását és erkölcsi kifogástalanságot, valamint a vagyoni állapotot igazoló bizonyítványok is csatolandók.

A versenyben részt nem vehetnek azok, akik terhes szerződés kötésére nem képesek, továbbá valamely büntény, csempészet vagy másnemű jövedéki kihágás miatt, avagy az állam biztonsága ellen elkövetett kihágások miatt elítéltettek, vagy a pénzügyigazgatóság által egyéb okoknál fogva alkalmatlanoknak találtnak.

Azon pályázók bánatpénze, kiknek ajánlata el nem fogadtatik, a m. kir. pénzügyminiszterium által történt döntés után vissza fog utalványoztatni, ellenben az elfogadott ajánlattevő bánatpénze a csonkithatatlan készlet beszerzéseig visszatartatik. Ha azonban vállalkozó a dohányárudát az átvételre kitűzött határnapon meg nem nyitja, vagy későbbi ajánlatától önként visszalépne, bánatpénzét elveszti és az áruda kezelésének ellátása céljából újabb pályázatot fog nyittatni.

Egyebekben a dohánygyártmányok eladására vonatkozó és ezen kir. pénzügyigazgatóságnál megtekinthető szabályok irányadók.

Zombor, 1907. évi szeptember hó 3-án

A m. kir. pénzügyigazgatóság

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

ORGAN FÜR DAS GESAMMTE TABAKFABRIK U. VERSCHLEISSWESEN, WIE AUCH DER DAZU GEHÖRIGEN FÄCHER

INHALT: Die Vertheuerung der Tabakfabrikate. — Das Zigarettenpapier Cartell. — Vermischte Nachrichten.

Die Vertheuerung der Tabakfabrikate.

Bereits vor Jahresfrist haben wir an dieser Stelle die Vertheuerung der Tabakfabrikate empfohlen. Wir thaten diess aus manigfachen Ursachen, welche wir der Reihe nach hier anführen, beziehungsweise wiederholen wollen.

Vorerst wollen wir die Berechtigung der k. u. Tabak Regie feststellen, die Tabakfabrikate zu vertheuern, dass heisst, klarlegen, dass eine Erhöhung der Preise dermalen als vollständig berechtigt erscheint.

Wenn wir nicht irren, so sind bereits 16 Jahre verflossen, seitdem die Tabakprodukte einen Preisaufschlag erfahren haben. Wir erinnern uns nicht, dass seit dieser Zeit irgend welche Sorten im Preise erhöht worden wären, geschweige denn, dass von einer allgemeinen Erhöhung der Preise gesprochen wurde.

Nun fragen wir jeden Unbefangenen, ob es irgend welche Consumartikel überhaupt gibt, deren Preis seither nicht höher bemessen wird. Und diese Preiserhöhungen, welche in Folge des Steigens der Rohprodukte und der Arbeitslöhne eingetreten sind, man hält sie heute für so selbstverständlich, dass man sich gar nicht darüber wundert, wen Preiserhöhungen fortgesetzt vorgenommen werden.

Nur bei den Artikeln, welche der Staat erzeugt, macht man eine Ausnahme. Man fragt nicht darum, ob der Rohtabak, die Arbeitslöhne, die Packungsbehelfe und Kisten, kurz alle zur Fabrikation nothwendigen Artikel theurer geworden sind, sondern sieht nur den Fiskus, der angeblich eine neue Steuer aufbürdet, indem er seine Fabrikate im Preise entsprechend erhöht.

Und das ist falsch, grundfalsch. Der gerecht denkende, objektive Beurtheiler, muss

unbedingt zugeben, dass das Tabak Monopol eine Gross Industrie ist, bei der es sich ganz gleich bleibt, ob der Nutzen den dieses Unternehmen erzielt in die Taschen von Aktionären, Privaten, oder dem Staatssäckel fliesst. Die Frage is nur die, ob der Consument für sein Geld auch einen entsprechenden Gegenwerth erhält, oder nicht.

Nun was die Beantwortung dieser Frage anbelangt, so werden wir diese gerechterweise auch nicht verneinen.

Wir hatten Gelegenheit, Deutschlands Fabrikate, wo bekanntlich die Privat Industrie einen Konkurrenzkampf auszufechten hat, an Ort und Stelle zu studieren und müssen sagen, dass wir unsere 10 Heller Cigarre nicht für eine 10 Pfennig Cigarre eintauschen, geschweige denn unsere H Cigarre, die 5 Heller kostet für eine deutsche 5 Pfennig Cigarre, eine Regalitas oder Trabuco cigarre mit einer sogenannten „Importirten“ die dort theurer und weit schlechter ist. Und was sich in Deutschland Cigarette nennt das muss man aber geraucht haben um zu begreifen, dass bei uns eine Cigarette zu 1 Heller dagegen einen Hochgenuss bietet. Natürlich gibt es auch dort manches Fabrikat das vortrefflich ist. Aber im Grossen und Ganzen wird der Raucher gefoppt und erhält für sein Geld selten den entsprechenden Gegenwerth.

Erhält der Consument bei uns für das verausgabte Geld auch keinen vollständigen Gegenwerth, indem er das Päckchen Tabak, Cigarre, oder die Cigarette seiner Meinung nach theurer bezahlen muss, als es ihn die Privat Industrie liefern würde, so darf auch nicht vergessen werden, dass endlich hier von einer indirekt zu leistenden Steuer die Rede ist, die ja in irgend einer Form ohnehien geleistet werden müsste. Gesetzt also den Fall, dass das Tabak Monopol bloss die

Olvasóinkhoz. A pénzügyminiszter ismert rendeletének kiadása alkalmából, amely a dohánykisárusoknak az óhajtott vasárnapi munkaszünetet és bérleszállítást stb. biztosít, tehát a mi programunknak, amelyért 15 éven át hűségesen küzdöttünk, diadalát jelenti, az ország minden részéből és a fővárosból is számos elismerő hangú üdvözlést kaptunk. Ha szerényteleneknek is tartanak bennünket, az igazsághoz hiven ki kell jelentenünk, hogy a kivivott csekély győzelem a mi fáradozásunknak köszönhető.

Együttal a hála eme megnyilvánulásait köszönettel tudomásul vesszük és biztosítjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a jövőben is fáradhatatlanul teljesíteni fogjuk kötelességünket és küzdeni fogunk jogaikért.

95734

1907.

Ajánlat.

A zombori m. kir. pénzügyigazgatóság részéről ezennel közhírré tétetik, hogy a felmondás folytán üresedésbe jövő zombori dohány és szivar különlegességi áruda kezelésének biztosítása végett zárt írásbeli ajánlatok útján 1907. évi szeptember hó 21-én délelőtt 10 órakor ezen pénzügyigazgatóságnál versenytárgyalás fog tartatni.

Az írásbeli zárt ajánlatok 1907. évi szeptember hó 21. napján délelőtt 12 óráig a zombori m. kir. pénzügyigazgatóság főnökénél (Zombor, Szent János-utca 1. sz. I. emelet) személyesen, vagy postán benyújtandók s a borítékon kitüntetendők; «Ajánlat a zombori áruda átvételére», külön a borítékon kitüntetendő: «Terhelve . . . korona készpénzzel, vagy . . . koronát érő értékpapírral.»

Az ajánlat tárgyát csak a különlegességi dohány és szivaranyag forgalom után járó eladási jutalék képezi.

A jogositvány elnyerésére annak lesz kilátása, ki erre alkalmasnak találta, a város forgalmas és megfelelő helyén levő helyiség áll rendelkezésre és aki százalékokban kifejezendő legkisebb eladási jutalékot követeli, mindazáltal a kincstár fenntartja magának azon jogot, hogy a versenyzők közül szabadon választ-hasson, miért is egyik ajánlattevő sem támaszthat igényt azért mert olcsóbb ajánlata el nem fogadtatott

A jelenlegi dohányárus forgalomban levő dohánygyártmányok árjegyzékében foglalt dohány és szivarok kicsinybeni, valamint a bélyeg és váltó úrlapok eladását is ez utóbbit 1½ tőzsdij mellet eszközölte s a különlegességi dohány és szivar gyártmányok forgalma után 3 százalék eladási jutalékot élvezett.

A dohány különlegességi és kisáruda 1906. évi forgalma a különlegességi dohány és szivar anyagot illetőleg 104188 koronát, a közönséges dohány és szivarnak kicsinybeni eladását illetőleg 7310 kor., végre bélyegben, bélyegzett váltó úrlapokban és fuvarlevelekben 76820 koronát tett ki.

A különlegességi dohány és szivaranyag a szegedi m. kir. dohányáruraktárból lesz beszedendő még pedig oly kötelezettséggel, hogy az anyagkészlet szállítására szolgáló ládákat vállalkozó a megállapított eladási ár megtérítése mellett átvenni köteles.

A különlegességi dohányárus a levelezésért anélkül, hogy neki bizonyos jövedelem biztosíthatnák, az árulásra beszerzett dohánygyártmányok értékösszegétől járó %_o-os eladási jutalékban részesül, mely jutaléka a szállítási és egyéb kezelési kiadások levonása után annak tiszta jövedelmét képezi.

Köteles leend a különlegességi árudára vállalkozó a dohány és szivar különlegességi árudát és azzal kapcsolatos dohány kisárudát 1907. évi november hó 1-én megnyitni s már ezt megelőzőleg a fogyasztási viszonyoknak megfelelő négy (4) napi tartalékkészletet 5000 korona értékben beszerezni és ezt folyton érintetlen teljességében fenntartani, ezenkívül a rendes szükséglet igényelte 2000 korona értékű anyagkészletet is beszerezni.

A pályázók kötelesek bánatpénz fejében a fent kijelölt csonkithatatlan dohányanyag készlet érték összegének megfelelő 10 százalékot azaz (500) szóval ötszáz koronát készpénzben, vagy állami biztosítékul elfogadható értékpapirokban a fentebb meghatározott nap déli 12 órájáig benyújtandó, egy (1) koronás bélyeggel ellátott, lepecsételt és sajátkezűleg aláírt ajánlatokhoz mellékelni.

Az ajánlatokban az áruda átvétele illetve kezelése esetén igénylendő eladási jutalék %_o-okban számmal és betűkkel tisztán kiírandó és az ajánlatokhoz egyuttal a magyar állampolgárságot, a magyar nyelv tökéletes bírását, polgári állását és erkölcsi kifogástalanságot, valamint a vagyoni állapotot igazoló bizonyítványok is csatolandók.

A versenyben részt nem vehetnek azok, akik terhes szerződés kötésére nem képesek, továbbá valamely büntény, csempészet vagy másnemű jövedéki kihágás miatt, avagy az állam biztonsága ellen elkövetett kihágások miatt elítéltettek, vagy a pénzügyigazgatóság által egyéb okoknál fogva alkalmatlanoknak találtnak.

Azon pályázók bánatpénze, kiknek ajánlata el nem fogadtatik, a m. kir. pénzügyminiszterium által történt döntés után vissza fog utalványoztatni, ellenben az elfogadott ajánlattevő bánatpénze a csonkithatatlan készlet beszerzéseig visszatartatik. Ha azonban vállalkozó a dohányárudát az átvételre kitűzött határnapon meg nem nyitja, vagy későbbi ajánlatától önként visszalépne, bánatpénzét elveszti és az áruda kezelésének ellátása céljából újabb pályázatot fog nyittatni.

Egyebekben a dohánygyártmányok eladására vonatkozó és ezen kir. pénzügyigazgatóságnál megtekinthető szabályok irányadók.

Zombor, 1907. évi szeptember hó 3-án

A m. kir. pénzügyigazgatóság

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

ORGAN FÜR DAS GESAMMTE TABAKFABRIK U. VERSCHLEISSWESEN, WIE AUCH DER DAZU GEHÖRIGEN FÄCHER

INHALT: Die Vertheuerung der Tabakfabrikate. — Das Zigarettenpapier Cartell. — Vermischte Nachrichten.

Die Vertheuerung der Tabakfabrikate.

Bereits vor Jahresfrist haben wir an dieser Stelle die Vertheuerung der Tabakfabrikate empfohlen. Wir thaten diess aus manigfachen Ursachen, welche wir der Reihe nach hier anführen, beziehungsweise wiederholen wollen.

Vorerst wollen wir die Berechtigung der k. u. Tabak Regie feststellen, die Tabakfabrikate zu vertheuern, dass heisst, klarlegen, dass eine Erhöhung der Preise dermalen als vollständig berechtigt erscheint.

Wenn wir nicht irren, so sind bereits 16 Jahre verflossen, seitdem die Tabakprodukte einen Preisaufschlag erfahren haben. Wir erinnern uns nicht, dass seit dieser Zeit irgend welche Sorten im Preise erhöht worden wären, geschweige denn, dass von einer allgemeinen Erhöhung der Preise gesprochen wurde.

Nun fragen wir jeden Unbefangenen, ob es irgend welche Consumartikel überhaupt gibt, deren Preis seither nicht höher bemessen wird. Und diese Preiserhöhungen, welche in Folge des Steigens der Rohprodukte und der Arbeitslöhne eingetreten sind, man hält sie heute für so selbstverständlich, dass man sich gar nicht darüber wundert, wen Preiserhöhungen fortgesetzt vorgenommen werden.

Nur bei den Artikeln, welche der Staat erzeugt, macht man eine Ausnahme. Man fragt nicht darum, ob der Rohtabak, die Arbeitslöhne, die Packungsbehelfe und Kisten, kurz alle zur Fabrikation nothwendigen Artikel theurer geworden sind, sondern sieht nur den Fiskus, der angeblich eine neue Steuer aufbürdet, indem er seine Fabrikate im Preise entsprechend erhöht.

Und das ist falsch, grundfalsch. Der gerecht denkende, objektive Beurtheiler, muss

unbedingt zugeben, dass das Tabak Monopol eine Gross Industrie ist, bei der es sich ganz gleich bleibt, ob der Nutzen den dieses Unternehmen erzielt in die Taschen von Aktionären, Privaten, oder dem Staatssäckel fliesst. Die Frage is nur die, ob der Consument für sein Geld auch einen entsprechenden Gegenwerth erhält, oder nicht.

Nun was die Beantwortung dieser Frage anbelangt, so werden wir diese gerechterweise auch nicht verneinen.

Wir hatten Gelegenheit, Deutschlands Fabrikate, wo bekanntlich die Privat Industrie einen Konkurrenzkampf auszufechten hat, an Ort und Stelle zu studieren und müssen sagen, dass wir unsere 10 Heller Cigarre nicht für eine 10 Pfennig Cigarre eintauschen, geschweige denn unsere H Cigarre, die 5 Heller kostet für eine deutsche 5 Pfennig Cigarre, eine Regalitas oder Trabuco cigarre mit einer sogenannten „Importirtin“ die dort theurer und weit schlechter ist. Und was sich in Deutschland Cigarette nennt das muss man aber geraucht haben um zu begreifen, dass bei uns eine Cigarette zu 1 Heller dagegen einen Hochgenuss bietet. Natürlich gibt es auch dort manches Fabrikat das vortrefflich ist. Aber im Grossen und Ganzen wird der Raucher gefoppt und erhält für sein Geld selten den entsprechenden Gegenwerth.

Erhält der Consument bei uns für das verausgabte Geld auch keinen vollständigen Gegenwerth, indem er das Päckchen Tabak, Cigarre, oder die Cigarette seiner Meinung nach theurer bezahlen muss, als es ihn die Privat Industrie liefern würde, so darf auch nicht vergessen werden, dass endlich hier von einer indirekt zu leistenden Steuer die Rede ist, die ja in irgend einer Form ohnehien geleistet werden müsste. Gesetzt also den Fall, dass das Tabak Monopol bloss die

Hälfte an Einnahmen bringen würde, was es thatsächlich bringt, so müsste der fehlende Betrag gleichwohl auf andere Art und Weise hereingebracht werden.

Bei einer Vertheuerung des Tabakes, beziehungsweise der Tabakfabrikate, ist allerdings lediglich der Raucher höher besteuert. Eine Unzufriedenheit könnte daher ihn, den derart höher besteuerten Raucher erfassen, wenn er für sein Geld eine Waare kaufen müsste, die den Werth nicht entspricht. Selbstverständlich darf der Raucher hiebei nicht jenen Nutzen ins Auge fassen, den der Staat hiefür einheimst, sondern nur die Waare abschätzen die er erhält. Dass ein Staat der mit Riesen Kapitalien arbeitet vortheilhaftere Käufe macht als der Private und dass sich ihn sogar der Arbeitslohn und die Gehälter der Angestellten wohlfeiler stellen, als den Privat Industriellen, mag ja auch hier, bei den Reinnutzen den das Tabak Monopol erzielt eine wesentliche Rolle spielen. Der Staat bezahlt weder seine Arbeiter, noch seine Angestellten entsprechend ihren Fähigkeiten und ihrer Arbeitsleistung. So zum Beispiel bezahlt er für den gesammten Gross- und Kleinverschleiss seiner Tabakprodukte nicht mehr als zehn Millionen Kronen. Wie viel müsste der Privathandel verdienen, wenn er 60000 Verschleissstellen erhalten wollte und einen Umsatz von mehr als 100 Millionen erzielen wollte. Bei einem Artikel wie Cigarren und Cigaretten, gewiss das vierfache.

Diese Ersparnisse aber kommen sämtlich bei uns den Consumenten zu Gute. Und obgleich wir natürlich Gegner dieser Geschäftspremie sind, müssen wir offen gestehen, dass eine Erhöhung der Preise zu Gunsten einer grösseren Spesenlast in dieser Richtung, nicht nur wünschenswerth, sondern auch dringend nothwendig wäre. Zum Schluss noch Eines über die Art und Weise, wie derartige neue Verfügungen zur Kenntnis des Publikums gebracht werden.

Wir halten nämlich die Presse für ein zu hohes und wichtiges Mittel die öffentliche Meinung zum Ausdruck zu bringen, als dass wir es begreifen könnten warum die Mittheilungen welche über das Tabak-Monopol und

die Verfügungen desselben nicht in einer ernsteren und würdigeren Weise zur Kenntnis des Lesers gelangen sollen, wie diess thatsächlich geschieht. Wird irgend eine neue Sorte eingeführt, oder tritt irgend eine Veränderung ein, stets werden diese Mittheilungen in einer läpischen, witzig sein sollenden, geschmacklosen Weise gebracht, wobei natürlich an die Hauptsache, den Gegenstand selbst, gewöhnlich vergessen wird. Wir glauben, dass es Aufgabe der Presse ist, die Menge aufzuklären und nicht wie es öfter geschieht, über das bei uns noch immer nicht sehr populäre Tabak-Monopol herzufallen und Dinge zu besprechen die dabei gar nicht in Frage kommen. Sind es ja bekanntlich die billigsten Witze, die über Zigarren gemacht werden. Aber auch die Tabak-Regie begeht regelmässig den Fehler, dass sie einzelnen Leuten der Presse Auskünfte ertheilt und andern gegenüber wieder verschlossen bleibt. Und dieser Umstand mag viel dazu beitragen, diese Hetze — denn eine solche scheint es zu sein — zu fördern.

Das Cigarettenpapier Cartell.

Von Wien aus kommt die Nachricht, dass die Cigarettenpapier-Fabrikanten ein Cartell geschlossen um — nach bekantem Muster — höhere Preise zu erzielen.

Würde es sich in der That um Fabrikanten handeln, die durch Verhältnisse gedrängt, gezwungen sind, die Consumenten und Zwischenhändler zu höheren Ausgaben zu veranlassen, dann würden wir zur Sache nichts zu sagen haben. Denn am Ende, wenn Rohmaterial, Arbeitskraft und sonstige Kosten im Preise steigen, so ist es eine natürliche Folge, dass auch die Preise des fertigen Produktes in die Höhe schnellen müssen. Aber in diesem Falle handelt es sich nicht um Fabrikanten, sondern um, wie sich die Händler gerne nennen «Papier Confektionäre.» Die Papier Confektion aber, besteht in nichts Anderem, als im Schneiden der ganzen Bogen zu kleinen Blättchen und dem Verpacken dieser Blättchen, manchmal auch in der Verarbeitung des Papiers zu Hülsen.

Das Cigarettenpapier wird in Frankreich erzeugt und ist keineswegs österreichisches Produkt. Die in Österreich und Italien erzeugten Papiere sind blos Seidenpapiere und taugen für Zigaretten nicht im Geringsten. Trotzdem werden sie vielfach verwendet, häufig sogar als französisches Papier in den Handel gebracht.

Die Vertheuerung des Cigarettenpapiers in Österreich-Ungarn ist durch gar nichts gerechtfertigt, denn vor Allem ist das Papier, das aus Frankreich bezogene Papier nicht wesentlich theurer geworden. Des Ferneren finden wir jene Arbeitskräfte, welche die Confektion der Papiere besorgen, ebenfalls nicht theurer, als sie in den letzten Jahren waren. Verbleibt also für die Confectionäre oder besser gesagt Grosshändler höchstens der Umstand übrig, wonach ihre Reklame, die sie an allen möglichen Strassenecken anbringen, viel Geld erheischen.

Nun aber hat es für den Tabakverschleisser durchaus kein Interesse, wenn der Artikel den er auf Lager hält vielfach verlangt wird, zumal er ja auch viele andere Fabrikate auf Lager hält. Der Fabrikant, wie er sich nennt, macht die Reklame natürlich für sich und seine Produkte, nicht aber für dem Verschleisser.

Und diesem kann es ja vollständig gleichgiltig sein, welches Fabrikat er verkauft, welches der Consument sucht, denn er hat lediglich den Nutzen vor Augen zu halten, den ihn das eine oder andere Fabrikat einbringt.

Wenn also der Fabrikant sein Papier mittelst riesiger Reklame den Consumenten in Erinnerung bringt, so ist das für den Verschleisser keineswegs ein Gewinn, im Gegentheil, es stört ihn in der Ausübung seines Berufes, denn er, für seinen Theil, wünscht blos jene Sorten zu verkaufen, die er will und die ihn grösseren Gewinn bringen.

Das Cigarettenpapier als wichtiger Nebenartikel besteht erst seit 20 Jahre. Früher kannte man den Artikel als solchen nicht. Nun, und darin liegt auch die Ursache warum die hier geschilderten Umstände bei den Tabakverschleissern noch nicht zu ernstlichen Konflikten mit den Grossisten beziehungsweise Fabrikanten geführt haben. Wie die Sachen heute stehn, sieht es gerade so aus, als ob die Tabakverschleisser zu den Cigarettenpapierhändlern, in einem Abhängigkeitsverhältnis ständen, weil einzig und allein dessen Reklame den Käufer in die Trafik führt. In Folge dessen konnte es auch geschehen, dass die Fabrikanten ihre Preise und Verkaufsprovisionen so diktiren, wie es beispielsweise die Tabak Regie thut. In Folge dessen konnten die Papier-Confektionäre auch jetzt zu einem Kartell sich vereinigen und Preise fordern, wie sie ihnen eben belieben.

Der Genarrte aber ist der Tabakverschleisser.

Wie gesagt, er hatte bisher kaum Zeit darüber nachzudenken, in welch unsinnigen geschäftlichen Verhältnisse er zu den Papiergrosshändlern und Confektionären steht. Dem Trafikanten, der gewohnt ist Instruktionen, Verordnungen, Preiserhöhungen oder deren Erniedrigung in seinem Fache als selbstverständlich hinzunehmen, fällt es auch kaum auf, dagegen Einsprache zu erheben, wenn ein Kartell, ohne ihn zu

befragen, auf seine bisher geübte, stets unpraktische Geschäftsgebarung spekulirt.

Soll das so fortgehn? Soll der arme Trafikant ewig den Leuten die gebratenen Kastanien aus dem Feuer holen, ohne, dass er davon einen Nutzen hat?

Es ist ja geradezu himmelschreiend, dass die Menge Trafikanten auf ihren Vortheil so wenig Bedacht nimmt. Wie soll der Trafikant zu leben vermögen, wenn er in seinem eigenen Geschäftslokale dazu verurtheilt wird, diejenigen Waaren auf Lager zu halten welche das Publikum — nein — welche der Fabrikant will.

Es gibt keine einzige Berufsklasse die sich Vorschriften von dem Fabrikanten einer Waare machen jiesse. Einzig und allein der Trafikant gibt sich dazu her nach der Pfeife des Fabrikanten zu tanzen. Und darum haben auch diessmal die cartelirten Fabrikanten beziehungsweise Confectionäre des Zigarettenspiels leichtes Spiel. Sie erhöhen einfach die Preise und dem Trafikanten der an der Waare einen Pappenstiel verdient obliegt es, sich mit den Consumenten wegen der Preiserhöhung herumschlagen zu müssen. Haben die Trafikanten zu alldem noch immer nichts zu sagen?

Vermischte Nachrichten.

Die neue Verordnung, bezüglich des Pachtnachlasses, enthält in ihrer Hauptsache derart konfus Zeug, dass wir annehmen müssen, es wären bei Verfassung derselben dem Concipienten Irrthümer unterlaufen. Denn unmöglich kann es in der Intention des Finanz Ministers Dr. Weckerle gelegen sein, den Nachlass an Pacht bloss jenen Trafikanten zu gewähren, welche seit dem Jahre 1906. ihr Geschäft betreiben. In der bezüglicher Verordnung aber heist es zum Schlusse, dass die Pachtzahlung, beziehungsweise der Pachtnachlass nur jenen Trafikanten gewährt wird, welche seit 1906 bestehen.

Merkwündig ist es immerhien, dass diesen auffälligen Fehler bisher weder die Beamten, noch die Trafikanten, noch die Zeitungen welche diese Verordnung mit allerlei Zuthaten publizirten, bemerkt haben. Denn wäre dieser Passus richtig, so würde er nichts Geringeres besagen, als dass sämtliche Verschleisser, welche bis zum Jahre 1906. bestehen, dafür bestraft werden, weil sie so lange das Geschäft führen und nur diejenigen, die seit einem oder zwei Jahren existiren, der Pachtnachlass gewährt wird. Wie gesagt, die Geschichte ist zu dumm, als dass man sie ernst nehmen darf. Hoffentlich wird der in Rede stehende Passus geändert werden.

An unseren Leserkreis. Anlässlich der bekannten Verordnung des Finanz Ministers, womit den Tabakkleinverschleissern sowohl die erwünschte Sonntagsruhe, wie auch der Pachtnachlass ct. ct. bewilligt

wurden demnach die Erfüllung unseres Programms, das wir seit 15 Jahren getreulich verfochten, zum Siege gelangt ist, erhielten wir aus allen Theilen des Landes und auch der Hauptstadt, schmeichelhafte Kundgebungen der Dankbarkeit. So unbescheiden es auch scheinen mag, so sehr müssen wir auch der Wahrheit gemäss angeben, dass den geringen Sieg den wir erfochten, unseren Bemühungen zu danken ist.

Gleichwohl nehmen wir mit besten Danke diese Offenbarungen der Dankbarkeit gebührend zur Kenntniss und versichern unsere geschätzten Leser, dass wir auch in Zukunft nicht ermüden werden, unserer Pflicht gemäss für deren Interessen einzustehn.

Der inhalt einer österreichischen „Kuba“. Dem «N. W. J.» ward von einem Leser, der infolge mannigfacher Erfahrungen beim Rauchen von Regie-Cigarren, beim Anschneiden dieser Sorte sehr vorsichtig ist, ein Prachtexemplar von einer Kuba gesandt. Durch die ganze Cigarre zog sich ein Baumwollfaden von respektabler Stärke. Diese Gratisbeilage macht den Genuss genannter Kuba sehr fraglich und der Eigentümer zog es darum vor, die Spitze der Cigarre an dem Faden baumeln zu lassen. Er ist mit Recht darüber indigniert, dass er Federchen, Stricke, Baumwolle, Haare und anderes unpraktische Zeug in den österreichischen Cigarren findet und erwartet von der Kulanz der Tabakregie, dass sie demnächst die Einfüllung von warmen Winterstrümpfen oder eines Winterrockes in die ärarischen Kubas veranlasst.

„BOURBON“

szivarkahüvelyk, az egyedüli hüvelyk, amely dohánynagyárusok és különlegességi raktárok részére ajánlható. A hüvelyküzletben divatos verseny sajnos következménye, hogy a dohánynagyárusok és különlegességi raktárak tulajdonosai már nem foglalkozhatnak haszonnal a hüvelyk elárusításával. Ezen visszás állapotra segitendő ily feltételek mellett, hozza forgalomba az **Elster és Topf** cég a „Bourbon“ szivarkahüvelyeket, a melyek az inreális versenyt kizárják. A „Bourbon“ hüvelyeket kitünő sikerrel vezette be már is több dohánynagyárusító u. m. **Hirsch Jakab budapesti**, továbbá az **aradi, miskolci, brassói, segesvári, kassai, kolozsvári, szabadkai, prágai, brünni, olmüci, linzi, innsbrucki stb. különlegességi árudák.** Elster és Topf lemergi cég kívánatra szivesen szolgál mintákkal és irlapokkal, melyekből a dohánynagy- és különlegességi árudák részére biztosított előnyök megtudhatók.

!! MINDENÜTT KAPHATÓ !!

Legjobb a

Kardos

svéd gyújtó.

Legjobb a

Germán és Krokodil

rózsaszalon-gyújtó.

!! MINDENÜTT KAPHATÓ !!

Hirdetmény.

Ezennel közhírré tétetik, hogy a **Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték (XX. sorsjáték) 6. osztályának huzásai folyó évi szeptember hó 25-től október hó 24-ig** tartatnak meg, még pedig a következő napokon:

szeptember 25., 26., 27., 28., 30,
okt. 2., 3., 4., 5., 7., 8., 10., 11., 14., 15., 17, 18, 21., 24-én.

A huzások mindig délelőtt 1/2 9 órakor kezdődnek és a **magyar királyi ellenőrző hatóság** és **királyi közjegyző** jelenlétében nyilvánosan történnek a **Magyar Királyi Szab. Osztálysorsjáték huzási termében (IV., Eskü-tér, bejárat a Duna-utcáról).** A sorsjegyeknek a 6. osztályra való megújítása a játékterv szerint minden igény különbeni elvesztésének terhe alatt, **1907. évi szeptember hó 18-ig** eszközendő.

Budapest, 1907. évi szeptember hó 8-án.

Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték Igazgatósága:
LUKÁCS. HAZAY.